

5825 5. Juli 1881: Eneste Beh. af Fællesudv. Indst. ang. Forst. t. Finantslov f. 1881—82. 5826

de lode sig ikke friste af den Mangel paa Indhold og Form, hvori de øvrige Medlemmers Imødekommene ikke sig, men de valgte at se hen til Sagen, nemlig, at det for Landet og Staten virkelig var af overordentlig Betydning at faae en Finantslov istand. Flertallet var saaledes henvist til uden nogenomhelst Veiledning fra de øvrige Medlemmers Side at opstille Endringsforslag. Nu har ganske vist den ærede Ordfører igaar bemærket med Hensyn til disse Divergentser, der finansielt beløbe sig til 1,115,000 Kr., og som omfattede ikke mindre end 18 Punkter, at det jo ikke var saa underligt, da Regjeringen havde valgt den Taktik at fremsætte Forslag med en Grændse, der var langt høiere end det, den virkelig ønskede, og desuden var der opført som Stridspunkter en Mængde andre Punkter, hvis eneste Bestemmelse var at tjene som Omkostning eller, som han kaldte det, som Indsvøbspapir om de Villor, som Regjeringen isøvrigt ønskede, at Folkethinget skulde sluge. Jeg kjender nu ikke den høitærede Regjerings Taktik, men jeg tilstaar, at for mig foreligger der ikke nogen Omstændighed, der skulde lade mig formode, at noget Saadant er Tilfældet. Jeg kan ikke Andet end sige til den ærede Ordfører, som jeg ser er tilstede, at det undrer mig noget, at han fremsætter en saadan Paastand, som jo maa give os en meget stærk Formodning om, at han kjendte den Taktik at fremsætte en Grændse under det, som han egentlig vil gaa til, paa Sagens tidligere Trin. Navnlig kan jeg ikke Andet end sige, at det undrer mig særlig, at det ærede Medlem fremsætter den, thi vi vide jo Alle sammen, at han dog er den egentlige Opfinder af „det sidste Ord“ gjemt i Indpakkingspapir. Det ærede Medlem har jo ved en tidligere Leilighed pakket sine Ord saa godt ind, at der Ingen var, der kom til at kjende dem, saa jeg synes, at det ærede Medlem ikke skulde lade sig friste til paa dette Felt at rette noget særligt Angreb paa Regjeringens Standpunkt.

Qvad Divergentserne angaar, vedrøre de jo tre Ministerier. Jeg skal give en Oversigt over, hvorledes Fællesudvalgets Flertal har ment at burde stille sig for at vise sin Imødekommene med Hensyn til alle de enkelte Punkter. Dette Flertal opgav de to finansielle Bevillinger paa Kirkeministerens Budget, som der tidligere havde været Uenighed om imellem de to Thing. Det opgav endvidere den Fordring, som var stillet med Hensyn til Stiftsmidlerne. Naar Flertallet gjorde det, var det netop af Hensyn til, at der her i Folkethinget var udtalt en særlig Frygt for, at der ved en Forandring i den tidligere fastsatte Bestemmelse med Hensyn til Stiftsmidlerne og de Summer, der kunde disponeres over,

skulde skabes Noget, der kunde foregribe eller forhindre Vedtagelsen af en særlig Lov; men idet Landstinget saaledes paa dette Punkt rettede sig efter Folkethingets Ønske, gjorde det ganske sikkert dette i Forventningen om, at Folkethinget ogsaa vilde give efter, hvor Landstinget frygte, at en Bestemmelse paa Finantsloven skulde foregribe en anden særlig Lov. Landstinget opgav derhos Fordringen om, at Understyret ved Universitetet helt skulde dækkes af Statskassen. Det gik ind paa, at man skulde blive staaende ved de 50,000 Kr., men det fastholdt dette One til Gjengæld for deres Imødekommene ligeoverfor Stiftsmidlerne, at ogsaa Spørgsmaalet om, hvorledes den endelige Bestemmelse af Universitetets Understud skulde ske, skulde holdes aabent, indtil det kunde blive afgjort ved en særlig Lov, og det var derfor det foreslag, at det foreløbig skulde dækkes ved et rent midlertidigt Laan, hvis Størrelse saa senere kunde afgjøres. Den ærede Ordfører har søgt at reducere hele dette Spørgsmaal om Universitetet til saa lidt som muligt. Han reducerede det til kun at være et Spørgsmaal om et Sluffesystem, om Pengene skulde flyttes fra den ene Stufte til den anden. Men dersom denne den ærede Ordførers Anskuelse virkelig er rigtig, dersom det virkelig kun er saa lidt, der er Tale om, og han ikke ser Mere i Sagen, saa forstaar jeg ærlig talt ikke, hvorfor han saa ikke gjerne kan gaa ind paa det, naar Landstinget ønsker det saa overordentlig meget. Jeg maa dog gjøre et Par enkelte Bemærkninger endnu, da der er Tale om Universitetet. Den ene Bemærkning er tildels omtalt af den høitærede Conseilspræsident, men jeg kan dog ikke, da den jo nærmest var rettet imod det Flertal, jeg repræsenterer, lade være at omtale den. I Mindretallets Betænkning findes en Bemærkning om, at „det vel er det Sandsynligste at antage, at Flertallet formener ved den Forandring, det Forslag gaar ud paa, at kunne vanskeliggjøre eller forhindre, at en Reform af Universitetets fundatsmæssige Bestemmelser og dets Virksomhedsforhold overhovedet sættes i Forbindelse med en nærmere Ordning af dets økonomiske Stilling“. Med Hensyn til dette Punkt skal jeg udtale, at jeg selvfølgelig maa erkjende, at Mindretallet har Ret til at have sine Formodninger og sine Antagelser, men jeg kan paa ingen Maade erkjende, at Mindretallet har haft nogenomhelst Ret til at proklamere disse sine Antagelser om Flertallets formodede Hensigter, uden at det samtidig var i Stand til at vedstøtte de særlige Udtalelser med et Bevis fra Fællesudvalgets Forhandlinger for, at denne deres Antagelse er rigtig. Der er en anden Bemærkning, som det ærede Mindretal fremsatte vedrørende Universitetet,